מסיבת־צנע

הנה, בשבוע הבא פורים. אז עכשיו בעניין מסיבת־פורים. כאן הולכים לפי הכלל — אם לא הזמינו אותך למסיבה, תעשה אתה מסיבה אצלך ואל תזמין אותם. שידעו להם, חארות כאלה.

דווקא בעניין המסיבה חשבתי קצת להשתולל ולקנות כמה מטעמים יקרים. אבל אני לא צריכה שבומה שביט יטפס עליי בטלוויזיה ויכריז עליי שאני מדרדרת את העם לאברון כלכלי. אז בגללו ובגללי, ובגלל החוב הלאומי, נעשה הפעם מסיבת־צנע. אם תעשו מסיבה קמצנית במיוחד, יחשבו שזה רק בגלל פורים, ושבמשך השנה אתם בטח נורא נדיבים. גם כן רעיון.

נניח שהוחלט לעשות מסיבה ל־20 איש. בזמן ההזמנה תגידו לכל אחד להביא בקבוק משקה, וככה נפתרה בעיית האלכוהול. עכשיו אפשר לגשת לאוכל: קחו 3 פילפלים ירוקים, 3 גמבות, 7 גזרים, 3 קולרבי, 10 מלפפונים, 5 צנונים, חבילה בצל ירוק, 1 כרובית, 1 סלרי־עלים (אגב, המיספרים ניתנים להחלפה במיספרים אחרים). רחצו את הירקות וחתכו אותם לרצועות גדולות או לפרוסות.

שימו את כל הפאר הציבעוני הזה על המגש הכי־גדול שיש בבית. כמה שהמגש יותר גדול, ככה הדבר הזה יותר מרשים. על־יד גר־הירק אפשר לשים שתיים־שלוש צלוחיות עם מיטבלים. ויחד עם המשקאות יש לכם שקט במשך שעה שלמה.

אחר־כך כולם ירקדו וידברו ויכבו את האורות. באמצע המסיבה, כשכולם כבר צולעים קצת מהריקודים או מגמגמים מהדיבורים, מביאים לחדר סיר־ענק של ספגטי מבושלים, לידו סיר יותר קטן, עם רוטב לפי בחירתכם, וכלי עוד יותר קטן, עם גבינה צהובה וחריפה מגוררת. תאמינו לי, שאחרי יציקת־הבטון שעושים הספגטי לבטן בשעה הזאת של הלילה, אפילו עוגה הם לא ירצו. בסוף נותנים קפה, שרים התיקווה בשני קולות והולכים הביתה להתחיל את תענית־אסתר.

★★★

זה לא נכון שישמיצו אתכם ויגידו שלא היה מספיק אוכל. להיפך. יגידו שהיה אוכל מאוד מקורי. כי סלט וולדורף, סלט חצילים וקוביות גבינה צהובה יהיו ב־22.861 מסיבות ברחבי הארץ, באותו יום.

המצאות מתחשבות

אבל פורים זה הרי חג של ילדים, ולהם מותר להתחפש. אם הם ייראו טיפשיים, אף אחד לא יגיד להם מילה, כי אנשים התרגלו שילדים נראים טיפשים. כן, כן. גם השניים שלי. אני לא עושה אפליות.

רק ששני הטיפשים הפרטיים שלי יודעים שיש גבול לטיפשות שאמא שלהם יכולה לסבול. והם גם יודעים שאמא לא יודעת לתפור ולא

יודעת לרקום ולא יודעת לצייר ולא יודעת לאלתר ולא מעוניינת להוציא כסף. לכן הם המציאו שתי תחפושות, במיוחד עבור ילדים של אמהות לא־מוצלחות. כל אחד מהם יקבל ממני 1,000 שקל על התחשבות בהורים.

הצעה א' היא להתחפש לשופט כדורגל. כל מה שצריך זה נעלי־ספורט (למי אין?), מיכנסיים קצרים (להוציא מארון בגדי־הקיץ), חולצה לבנה עם איזה פס (תחפשו טוב במגירות), גרביים שמגיעות עד הבירכיים (אפשר של האבא), משרוקית קשורה לשרוך (אפשר לקנות) וכדורגל ביד (נו, באמת).

למהדרין אפשר להוסיף שפם ומיבטא הונגרי. תחפושת פצצה, שילדים אוהבים, וגם נוח להם להסתובב בה.

הצעה ב' היא להתחפש לרוח. שהיא בשביל הילדים שלנו מה שהיתה כיפה אדומה בשבילנו. כל מה שצריך להקריב על מזבח הרוח הוא סדין לבן וישן. שמים אותו על הילד (מהראש כלפי מטה) ומסמנים בעזרת עיפרון איפה העיניים. מורידים מהילד את הסדין וגוזרים שני עיגולים במקום של העיניים. שופכים שוב את הסדין על הילד.

אם הוא גם יעשה קולות של הו... הו... הו... אפשר יהיה לראות עשרות בנות קטנות ועדינות מתעלפות. בנים נורא אוהבים את המראה הזה.

עכשיו תעזבו אותי בשקט עד פסח.

שנת־מבחן או רמז לאלוהים

בכל פעם שמתקרב חג הפורים והילדים מתחילים לדבר על תחפושות, אומר להם בעלי שיעזבו את העניין, כי במילא יהיה קר נורא וגשום ותתבטלנה כל המסיבות והערלאידעות, בגלל שאלוהים שונא ילדים.

אני, שאני מבית טוב, ממש לא יכולה לשמוע משפט כזה. „אלוהים שונא ילדים", ולכן אני צורחת עליו שהוא מדבר שטויות ושהוא גס־רוח ועוד כל מיני דברים מעליבים. והוא, הבעל, במקום לשתוק ולעבור לנושא אחר, מתיישב מולי ועושה לי חקירת שתי וערב למה התחפשתי כשהייתי בבית־ספר עממי, וכמה פעמים הכל התקלקל בגלל מזג־האויר. וזה נכון, כמובן. כשאני חושבת עכשיו על הבלרינה עטופת נייר־הקרפ הוורוד, שהייתי שלוש פעמים, ועל מלכת־הלילה עם שמלת־נייר שחורה וכוכבי כסף, ועל מלכת אסתר בשמלה לבנה וקלילה, ואיך הכל החזיק מעמד בדיוק חמש דקות, מרגע יציאתי מבית הורי, אני רוצה לבכות שוב, כמו אז. ולמרות זאת, להסכים ולהודות בפה מלא שאלוהים שונא ילדים נראית לי כפירה נוראה. לא יודעת בדיוק כפירה במה, אבל בטח במשהו.

השנה, הוא החליט שתהיה שנת־המיבחן. אם בשנת בצורת כמו זאת ירד גשם בפורים, הוא אמר, סימן שאני צודק. אם יהיה יום יפה, סימן שאולי לא.

אלוהים, אני מקווה שהבנת את הרמז.

מתנות

ידוע שאנשים טובי־לב נוהגים לתת מתנות ליקיריהם בחג־הפורים, וגם טובי־הלב שבין קוראינו יעשו כך בוודאי. אם ניתן להם רעיון מה לקנות.

לילדים (בכל גיל) נקנה הפעם את סיפורו של ח"נ ביאליק אלוף בצלות ואלוף שום. שיצא בצורת ספר מהודר. אין לי שום כוונה לכתוב מילה אחת ביקורת. אפילו הטובה ביותר. על הסיפור הזה, כי קטנתי עליו. לעומת זאת אני מרשה לעצמי להגיד שאיוריה של יעל ליאור הם יפהפיים ממש. מסוג המתנות שנעים לתת ונעים לקבל. הוצאת זמורה ביתן. מחיר: 5.210 שקל.

ליקירינו המבוגרים מצאתי ספר שלדעתי מתאים מאד לפורים. גוחא הוא אוסף של 230

סיפורי־עם שג'וחא, השלומיאל השנון (מעין הרש'לה של הספרות העממית הערבית) עומד במרכזן. את הסיפורים שמע. ליקט. ערך וניסח רחמים רג'ואן. פורמט אלבומי. מחיר: 13.910 שקל.

הצעה

בטח אתם אומרים עכשיו: „נו, נו. מעניין איזה תחפושת היא מציעה."

ובכן. היא מציעה לא להתחפש בכלל. באמת. אנשים מבוגרים כמוכם, שמים כובעים טיפשיים על הראש, צובעים את הלחיים וחושבים שהם צעירים, משוחררים ועליזים. אין לכם מה לעשות בימים טרופים אלה? העם במצור. הכלכלה

בקאקט, הביטחון שלא נדע, הירידה בעליה. העליה בירידה, אתיופים מתאבדים, ורדיגר בקואליציה, מנחם פרוש רוצה להתפטר — ואחרי כל זה עוד בא לכם להתחפש? לא הגזמתם הפעם?

טוב, טוב. רק אמרתי את דעתי. למה אתם צועקים? מצידי התחפשו כולכם לדבורה מאיה. מה איכפת לי. אחרי הגב יגידו עליכם שאתם מופרעים. בפנים יגידו לכם: „איזה יופי, למה התחפשת?" בשביל זה כדאי לכם כל העסק. ההוצאות הכספיות. המאמץ? תחשבו על זה.

מתכון לאוזני אמן

החומרים הדרושים: קמח, סוכר, מרגרינה, 2 ביצים, פרג.

אופן ההכנה: קמים בבוקר, שמים חתיכת מרגרינה על המחבת. כשהמרגרינה נמסה, מטגנים עליה שתי ביצים. מוסיפים שתי פרוסות־לחם, כמה זיתים דפוקים, חצי עגבניה. כוס קפה ואוכלים את ארוחת־הבוקר בתיאבון. אחר־כך הולכים לעבודה. בדרך חזרה עוצרים בקונדי־טוריה הקרובה למקום מגוריך וקונים 300 גרם אוזני־המן ממולאים בריבה. חוזרים הביתה, שמים את הקמח והסוכר במקום ואת הפרג. זורקים לזבל, כי זה מגעיל. קל להכנה, נוח להגשה ולא יקר במיוחד.

פטנט

אם יש לכם נטיה להאנג־אובר (הדבר הזה שמרגישים בבוקר, אחרי לילי־שתיה) תצטופפו ותקשיבו טוב.

המומחה מני פאר גנב מהמומחה יוסל ברגנר פטנט מנטרל האנג־אובר מדהים. לפני שיוצאים למסיבה עם סיכויי אלכוהול גבוהים, שמים על הלשון שני אספירינים ושוטפים אותם לבטן בעזרת כוס־מים. אחר־כך הולכים, שרים, רוקדים, מדברים, מתמזמזים ומשתכרים וחוזרים הביתה לישון. למחרת בבוקר פותחים את העיניים, מחכים להאנג־אובר נוראי — אבל הוא לא בא. אחר־כך מתיישבים במיטה ואומרים תודה רבה ליוסל ברגנר ממציא־הרעיון, למני פאר הגנב, ולדניאלה שמי הרכלנית. בסוף־בסוף מטלפנים למקום־העבודה ואומרים שתיכף אתה בא.

פינת הקמצן

כל הזמן אני מחפשת לכם דברים בחינם. הנה, מצאתי אחד. כל אדם שיקנה בתקופת הפורים (כבר התחילה) שני סירטי־צילום ציבעוניים מתוצרת קודאק, כדי לצלם את הילדים שלו בתחפושותיהם, יקבל מתנה קופסת פאזל בת 60 חלקים.

מי שיש לו שכל, שיקנה עכשיו את כל הסרטים שהוא צריך במשך השנה, וככה הוא יקבל כמה וכמה קופסאות פאזל. את הפילמים שיכנים למגירת הירקות במקרר, ואת הפאזלים שיחביא בארון. כל פעם שהילד הפרטי יהיה מוזמן ליום־הולדת אצל חבר או חברה, שילפו קופסה אחת מהארון, עיטפו בנייר יפה, צרפו ברכה אישית, ותחשבו כמה כסף וטירחה חסכתי לכם.
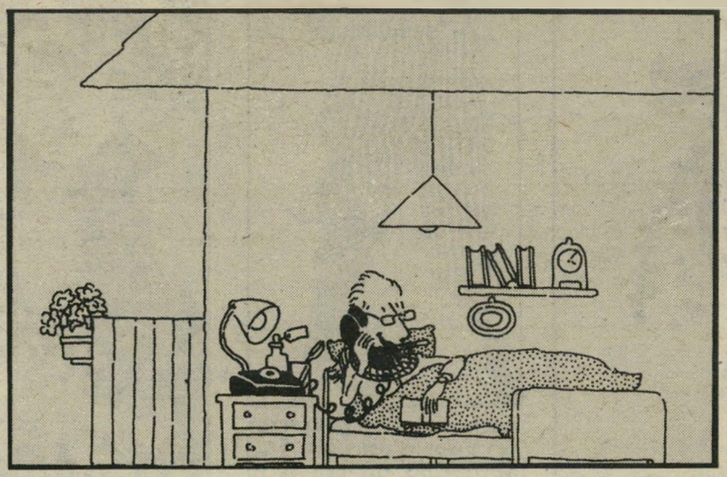
אני לא יודעת איך אתם — אני ממש גאה בעצמי.